

SMEČKA

ANTOLOGIE

GOLDEN DOG

SMEČKA

Text © Petr Boček, Michal Březina, Mort Castle, Nelly Černohorská, Veronika Fiedlerová, Tereza Kadečková, Ondřej Kocáb, Přemysl Krejčík, Kateřina Malec Houfková, Tomáš Marton Karin Novotná, Miroslav Pech, Madla Pospíšilová Karasová, Jiří Sivok, Ludmila Svozilová, Martin Štefko, Lukáš Vavrečka, 2024

Ilustrace obálky a vnitřní ilustrace © Pavel Pavelka, 2023

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Editor: Jiří Sivok

Korektury: Zuzana Pallová

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-60-4 (PDF)

ISBN 978-80-88635-61-1 (EPUB)

ISBN 978-80-88635-62-8 (MOBI)

SMEČKA

ANTOLOGIE

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

SESTAVIL
JIŘÍ SIVOK
2024

PŘEDMLUVA

Dneska toho editora dělá už fakt každěj...

Ještě před pár lety bych vůbec neřekl, že budu psát předmluvu k antologii plné hororových povídek od českých autorů. Navíc se zahraničním hostem, který za velkou louží vyhrál nejednu významnou literární cenu.

Je to hlavně díky Martinu Štefkovi a jeho nakladatelství Golden Dog, že jsem objevil svou smečku. Poprvé jsme se sešli náhodou na stánku Golden Dog na Světě knihy a bylo nás vlastně docela málo. Terka Kadečková, Verča Fiedlerová, Petr Boček, já a samozřejmě „Velkej Pes“ Martin, jak našeho chleboďárce označuje Mort Castle. Na internetu koluje i fotka, jak držíme své prvotiny a v očích máme stále ty nevěřící úsměvy.

Díky Martinově píli a chorobnému workoholismu se smečka začala neuvěřitelně rychle rozrůstat. Zjišťoval jsem, kolik skvělých lidí tam venku je. Občas jsem pomáhal na stánku a tam jsem si uvědomil důležitou věc. Lidé mají stále o hororu předsudky. Téměř ve většině případů, když jsem zákazníka oslovil, kontroval slovy: Horory já nečtu. Nicméně, jak to tak bývá, když jsem toho člověka rozmluvil a přesvědčil ho, aby mi řekl, co má z literatury rád, povedlo se mi doporučit mu něco, o čem jsem byl přesvědčený, že to naplní jeho očekávání. Protože horor není jen krev na stěně. Horor není pouze maniak v masce. Ne, ne a třikrát ne.

Tenhle opomíjený žánr nabízí mnohem víc. A v téhle antologii vám to budeme chtít všichni dokázat. Každý z autorů dostal za úkol napsat povídku s ústředním motivem psa, a ačkoli jsem se chvílku bál, jestli nebudu zavalen podobnými tématy, tak opak se stal pravdou. Ty povídky jsou znepokojivé, a to každá

jiným způsobem. Některé vás mají znejistit, jiné vyděsit do morku kostí, další znechutit anebo rozesmát svou bizarností. A všechno jsou to horory, i když u stánku bych vám je klidně prodal jako romaneto nebo temnou fantastiku. Protože horor není škatulka. Horor je život a život do žádné krabičky s popisem nedáte.

Jirka Sivok

PANOPTIKUM DOKTORA MARROWA

TEREZA KADEČKOVÁ

Obyvatel města Edinburgh se zmocňovala směsice nadšení a obav jako vždy, když se na jeho okraji objevili kočovníci. Panímámy se těšily na divadlo a kartářky, pantátové na alkohol z dalekých koutů světa, kam se sami nikdy nepodívali. Děcka se třásla nedočkavostí na cukrátky a hry. Zároveň se všichni obávali o své slepice a husy, které se po příjezdu komediantů ztrácely, a místní opilci si stěžovali na vybrané kapsy potom, co po náročném večeru usnuli ve škarpe.

Navíc se nad vagóny a maringotkami stahovala mračna. Když přijeli kejklíři, slunce jako by odešlo a skrývalo se, dokud se nepřesunuli o město dál.

Mezi vozy a stánky páchl koňský trus a nemytá těla, z maringotek voněly byliny a káva. Kdo se sem odvážil po setmění, mohl spát v otevřených stanech v polštářích a náručích spoře oděných dam zahalených jen v oparu opia.

„Mravný člověk by se od nich měl držet dál,“ hudrovaly sousedky, ale i ony zvědavě nakukovaly, když začalo vystoupení. Lydie s trpkým úsměvem pokyvovala hlavou, když tohle říkaly, ale věděla, že dobrý rodič ustoupí svému dítěti.

„Mami, koukej!“ Colin se zastavil u siláka a zíral s otevřenou pusou, jak potetovaný muž s knírem zvedá nad hlavu těžší a těžší předměty. Začal prázdnou dřevěnou bednou a Colin si ji taky zkusil zvednout nad hlavu. Ruce se mu třásla a Lydie udělala krok dopředu, kdyby snad bedna chtěla vyklouznout z dlaní a rozbít chlapci hlavu.

„Taky budeš jednou silák!“ zahřměl muž. „Kolik ti je, chlapče?“

„Sedm.“

„Když mně bylo sedm, už jsem unesl malé tele!“ Na důkaz zvedl nad hlavu těžkou činku.

Colin užasle vypískl. Když silák nechal na každé ruce balancovat dvě ladné asistentky, tak se Colin smál. Asistentky mrkaly na muže v davu a Lydie se otrásala nad nemravnou bezstarostností kejklířů.

Colin zíral, propadlý hrudníček se mu zvedal a v bledé tváři svítily oči tak jako už dlouho ne. Zaujalo ho něco nového a rychlým krokem se propletl davem. Lydie ho následovala, opatrně našlapovala v rozježděné vlhké hlíně. Cítila kouř vycházející z jednoho z vagónů a napadlo ji, jestli se ho Colin nadýchal.

Na kraji dalšího houfu lidí se na ni usmála sousedka, paní Atkinson. Stará dáma se každý den snažila s Lydií zapříst hovor, ale pokaždé byl únavně stejný, jen v nových kulisách. „Lydie, vidím, že jsi taky vyrazila na pouť. Jsi tu s Colinem?“ Řečnická otázka, Lydie se od Colina nikdy nehnula na krok a paní Atkinson to věděla.

„Ano, chtěl vidět kejklíře a dát si cukrovou vatu.“

„Třeba mu trochu cukru vrátí barvu,“ pokývala paní Atkinson moudře hlavou. „Jápak se má, ubožátko?“

„Dobře, paní Atkinson.“

„Být tebou, držela bych ho dál, kdo ví, co by se mu mohlo stát mezi těmihle špinavci.“

„Půjdete na divadlo?“ odvedla řeč Lydie.

„Lydie! Samozřejmě že ne. Jsem slušná dáma.“

„Musím najít Colina, omluvte mě.“ Otočila se k paní Atkinson zády dřív, než se nepřijemný rozhovor ještě natáhne, a prošla davem.

Tanečníci tu předváděli gymnastické sestavy, jako by neměli páteř. Kroutili se a navzájem se proplétali. Jedna žena měla na ruku omotané hady, plazili se jí po kůži, šupiny se jim leskly. Hadi i kejklíři měli stejně divokou jiskru v oku.

Colin natáhl k jednomu tvoru ruku.

„Hloupé děcko!“ Nějaký muž v oblečení zašpiněném od uhlí ho plácl přes ruku, až se mu z rukávu vznesl uhelný prach. „Chceš, aby tě kousl?“

„Pardon,“ pípl Colin a zakuckal se.

Lydie k němu přistoupila a s rukou položenou na jeho kostnatém ramínku ho vytlačila z davu. „Půjdeme domů,“ rozhodla.

„Ne, maminko, prosím!“ vyhrkl Colin a znovu s ním otrásl záchvat kašle. Křehké, nemocné tělíčko se chvělo. Chvíli to vypadalo, že padne do bláta, oči se mu zvrátí, jazyk zaskočí a bude s ním amen, ale třas konečně zmizel. Colinovy oči svítily, připomínaly bludičky ve tmě. „Ještě chvílku, ještě jsem neviděl obludy!“

„Obludy nejsou nic pro mladíky jako ty.“ Než větu dořekla, Colin se opět rozběhl a ztratil mezi vagóny. S povzdechem se vydala za ním. Hlína jí ujížděla pod střevíci a lepila se na lem šatů. Sousedky ji zdravily, ale ona jim jen vracela útrpné úsměvy a nezastavovala se.

Špitally si o ní. Doma, na čajových dýcháncích, v obchodech a teď i na pouti:

„Chudák vdova s tím chudokrevným chlapečkem.“

„Slyšela jsem, jak na ni manžel křičel, ještě že už je mu amen.“

„Je tak poctivá.“

„Brzy zůstane úplně sama, všimla sis, jak je ten kluk bledý?“

„Taková mladá a tolik neštěstí.“

„Žije v tom domě jako v kleci.“

Ignorovala jejich hlasy. Vnímala hudbu, hluk, tleskání a čvachtání kaluží. Natáhla krk, ale Colina stále nezahlédla.

Neměla na tohle prokleté místo chodit. Každý se tu bavil, óchal nad kuriozitami, lidé se smáli. I Colin to dělal. Šla sem jen proto, že to chtěl. Jeho prosbám nedokázala říct ne.

„Mami, mami, prosím, nic se nestane, slibuju.“ Co kdyby to bylo to poslední, co z jeho úst uslyší? Žadonění, aby mohl navštívit pouť plnou zlodějů a podivínů. Musela sem s ním jít.

Atmosféra poutě se na ni lepila jako cukrová vata. Ulpívala jí na kůži a nepříjemně svědila. Dokázala by se ještě vůbec bavit? Dělat to, co její sousedi, aniž by myslela na následky? Ne když musí dávat pozor na Colina.

Obrovský stan zdobila cedule s temně černým nápisem. *Kabinet kuriozit doktora Marrowa*. Colin tu stál a hleděl na muže před stanem, ve tváři úžas. Lydie zalapala po dechu.

Vysoký muž s nepřírozeně širokým úsměvem hovořil s Colinem. Ohýbal se, aby byl s chlapcem na úrovni očí. Kolem něj na špagátech poletovala stvoření. Drobné ženy a muži s velkýma očima. Vešli by se do dlaně. Blanitá křídla se třepotala a opadával z nich třpytivý prášek.

„Mami, víly!“ otočil se na ni Colin a gestem opsal hejno kolem muže.

Položila ruce Colinovi na ramena a zamračila se. Muž před ní smekl cylindr. „Doktor Marrow, těší mě, vážení. Líbí se vám mé víly? Uvnitř panoptika najdete mnohem víc kuriozit. Jen za penny, pojdte dál.“

„Půjdeme?“ vydechl Colin.

Tvář doktora Marrowa byla bledá a lesklá jako z vosku. V zapadlých důlcích číhaly oči šelmy. Ale nejhorší byl ten úsměv, koutky vyříznuté nepřírozeně vysoko. Připomínal hada připraveného pozřít svou oběť.

„Máme kočky s šesti nohama a plazy se dvěma hlavami. Máme dámu starou jako Metuzalém, ale maličkou jako batole. Máme mytického fénixe a ženu se sloní hlavou. Máme dokonce i muže s dvěma... ach, nic pro dámy.“

„Ne, nepůjdeme, to není nic pro slušné lidi,“ opáčila Lydie.

„Ale mami.“

„Pojďme.“ Otočila syna a poslala ho dál ke stánku s cukrátky. Před obličejem jí přelétla víla. Ruce měla připoutané k obojku na krku a z křídel se sypal prášek. Její hlásek zvonil vyčerpáním.

„Na shledanou, pane Marrowe,“ rozloučil se Colin.

Lydie ho následovala, šelst vílích křídel v uších a pohled doktora Marrowa v zádech. Přála si být doma, v teple a klidu.

Colin se najednou zastavil. Viděla to stokrát, ale vždycky ji to vyděsilo. Vypouli oči jako ryba a pak se mu protočily vzad. Upadl do bláta, trhal sebou v záchvatu, zuby nahlas cvakaly. Bláto mlaskalo a voda cákala, u úst se mu tvořila bílá pěna.

„Coline,“ vyjekla a poklekla k němu. Lidé se zastavovali a civěli. Házel rukama, několikrát ji uhodil do kolene, měl obrovskou sílu. „Coline,“ mluvila na něj klidně a v duchu se modlila, aby záchvat skončil.

Klečela v bahně, šaty nasávaly vodu a studily ji na nohou. *Kabinet kuriozit doktora Marrowa* hlásal nápis nad jejich hlavami. Pojdte se podívat na matku vdovu a nemocného kluka. Sousedí a měšťané na ně zírali, nikdo nepomohl.

Lydie tiskla dlaně v modlitbě.

Ke Colinovi někdo podřepl. Lydie zvedla zrak. Doktor Marrow vzal chlapce za čelist a násilím ji otevřel.

„Co to děláte?“ vydechla.

Nalil mu do úst nějakou tinkturu a přikryl rty obrovskou dlaní. Colin nahlas polkl.

Lydie se trásla, ústa otevřená, sypal se na ni vílí prášek. Dovolila si doufat.

Colin se přestal zmítat. Oči se otevřely, tvář dostala barvu. Doktor Marrow ho pustil. Chlapec se posadil jako v mrákotách.

Lydie vydechla a syna objala. Oblečení měl nasáklé vodou a zamazané blátem. Očima vyhledala doktora Marrowa. „Děkuji,“ zašeptala.

Doktor se zvedl a beze slov odešel. Víly ho následovaly.

Colin se chvíli zmateně rozhlížel. „Mami? Můžeme si dát cukrovou vatou?“ zeptal se konečně a Lydie se musela smát.

„Vidělas je, mami? Měly modrá a růžová křídla!“ povídal Colin, zatímco stál v lavoru a Lydie ho drhla. „Fakt víly, já věděl, že existují. Paní Atkinson říká, že jim musíš nechat mléko na okně a ony ti přinesou štěstí. Necháme vílám mléko?“

„Dnes ne, Coline.“

„Škoda. A vidělas toho siláka?“ Rekapituloval zážitky dne a vůbec si neuvědomoval svou smrtelnost. Nepamatoval si, že by se záchvat vůbec stal.

„Ano, viděla.“

„Chci být taky takový silák!“ začal svaly a zapózoval.

Lydie se usmála a smyla mu mýdlo z hrudníku. „Co to tu máš?“ Úhlopříčně po vystouplých žebrech se mu táhl červený proužek, jako by ho přetáhla rákoskou. „Uhodil ses?“

„Ne. A vidělas ty hady?“

Lydie ho zabalila do ručníku. „Ne, Coline, nebudeš sbírat v zahradě hady.“

„Ale mami.“

„Šup, do teplého oblečení!“

S horkou polévkou v hrnečku ho posadila ke kamnům. Věděla, co bude následovat. Nachlazení, hrozba zápalu plic. Nemoci ho vždy našly snadno.

„Mně je dobře, opravdu,“ bránil se Colin.

„Seď a pij, už jsi měl dnes vzrušení ažaž.“

Colin se zašklebil, ale poslechl. Prohlížela si ho, pod rozčepýřenými vlasy měl stále ty samé živé oči. Během zítřka se promění ve sklo a Colin bude zase kašlat a dusit se hleny.

Možná za to mohlo světlo z kamen, ale teď jí jeho kůže přišla růžovější než ráno. Pohládila ho po tváři. „Jsi moje zlatíčko.“

„Taky tě mám rád, mami.“

* * *

Každý večer, když Colin usínal, stála Lydie za dveřmi do jeho pokoje a poslouchala, jak dýchá. Takhle stávala u dveří ložnice potom, co se její manžel vrátil z búrské války. Už si ani nepamatovala jeho jméno. Přinesl s sebou nějakou africkou horečku. Sípal a chrčel, dával se vlastním dechem, až jednoho dne veškerý zvuk utichl. Jen zázrakem od něj Colin nic nechytil. Kdyby tehdy přišla o oba, vrhla by se ze skály do moře.

Poslouchala i Colina, jeho věčné pokašlávání, které se lepšilo, jen když se procházeli kolem moře. Jeho sípavý dech a mručení nad nočními můrami.

„Je prostě churavý,“ vysvětlili jí lékaři. „Ty záchvaty se nezlepší. Chodte s ním hodně na vzduch.“

I Lydii se v domě dělalo zle, když byla sama zavřená mezi čtyřmi stěnami příliš dlouho. Občas si večer přála vyběhnout ven, dýchat ledový noční vzduch, ale Colinovo chrčení jí bránilo. Byť se to lékaři domnívali, čerstvý vzduch nebyl všelék. Colinův stav se horšil a ona se od něj nesměla pohnout.

Poslouchala s rukama složenýma na prsou jako v modlitbě, i když věděla, že ji nikdo nevyslyší. S každým hlasitým chroptivým výdechem zadoufala. Stávala takhle zoufalá klidně hodiny, než ji samotnou přemohla únava.

Dnes taky čekala, kdy se Colinův dech zhorší. Měl záchvat na studené zemi, než přišli domů, ofouklo je. K jeho obvyklému chrčení se přidává horečka.

Ale nic neslyšela. Stála před dveřmi tvořícími neprostupnou bariéru. Neodvážila se dát ruku na kliku a vstoupit, vidět na vlastní oči to, co očekávala celých sedm let chlapcova života. Když tehdy vstoupila do ložnice, manžel měl oči převrácené, z úst mu vytékal stroužek zkažené krve a bledé prsty měl zaklesnuté na hrudníku, ve snaze vydrápat vzduchu do těla přímou cestu.

Konečně se odvážila otevřít dveře.

Colin ležel zachumlaný v peřinách a tiše oddechoval. Pod tváří měl loužičku slin, ale jeho dech nikdy nezněl tak čistě. Lydii vyhrkly slzy. Proplakala celou noc.

* * *

Nikdy nezažila, jaké to je mít zdravé dítě. Takové, u kterého nehrozí, že se zhroutl při větší fyzické námaze, běhá a užívá si života naplno. Svého syna nepoznávala. Líčka měl růžová, běhal po zahradě za míčem a výskal u toho tak hlasitě, až se okna třásla. Nedochoval mu dech. Donesla mu do zahrady džbán limonády a nevěřila svým očím. Každým okamžikem musel dostat záchvat.

Jenže ten nepřicházel.

„Dnes má hodně energie.“ V zahradě se objevila paní Atkinson.

Lydie se na ni usmála. Nenáviděla, když sousedka jen tak přicházela, ale nikdy jí to neřekla. „Dobře se vyspal,“ opáčila.

„Není to krása?“ zeptala se paní Atkinson a Lydie si v hlavě doplnila konec věty. Není to krása mít zdravé, divoké dítě? Není to krása být jednou normální rodina? Není to krása nebýt ubohá vdova zavřená v kleci, která brzy zůstane sama?

„Omluvte mě, paní Atkinson, mám hodně práce.“ Nechala sousedku venku a odešla do kuchyně. Posadila se s šálkem teplého čaje. Oknem pozorovala paní Atkinson mluvící s Colinem, nadšeně rozhazoval rukama a zatínal svaly.

Co se proboha stalo? Nemoc ho přece nemohla jen tak přejít. Byl by to zázrak, ale Lydie na zázraky věřila naposledy jako děvče. Nikdy žádný nezažila – ani v rodině, protože po narození Colina už nepočala druhé dítě, ne s neurvalým manželem, jehož jméno dávno zapoměla, když ji opustil a ohrozil. A ne s neustále nemocným Colinem. Takže ani dnes se určitě zázrak nekonal.

To ten doktor. Nezachránil Colina jen od záchvatu. Ať mu dal vypít cokoliv, posílilo to Colinovo tělo i ducha. Co za tím vězelo? Medicína? Kejklířské čáry? Víly? Co to pro jejího chlapce znamenalo? Byl teď zdravý? Naplňovalo ji to hrůzou a štěstím zároveň.

Na konci dne na své obavy téměř zapomněla. Byla unavená divokým synem, ještě nikdy se s ním tak nenaběhala.

Večer se omývala a měla pocit, že by věci mohly být v pořádku.

Jenže Colin zakašlal.

* * *

Pozorovala ho celý den. Barva s každou hodinou vyprchávala, Colin zpomaloval, a když ho večer ukládala do postele, usedavě plakal. Dotkl se zdraví a stejně rychle jako přišlo, zase odešlo.

Lydie plakala s ním, než vzlyky otrásající slabým tělíčkem odezněly a nahradil je chrčivý dech spícího dítěte. Poslouchala ho, zněl hůř než dřív. Pohladila ho po studené, mokré tváři.

Colin ochutnal bezstarostnost. Lydie ji ochutnala s ním. Kdysi ji měla, ještě předtím než potkala manžela. Kéž by všechny dny byly bezstarostné. Udělala by pro to cokoliv.

Neviděné slunce zapadalo a celodenní šed' se měnila v tmu. Cesta se ztratila a Lydie zabalená v šátku čvachtala blátem k maringotkám osvětleným olejovými lampami a vatrou, kolem které se tančilo a zpívalo. Plížila se jako duch, nechtěla potkat vážené sousedy, jak se baví s kejklíři, a nechtěla být těmi stejnými lidmi viděna.

Takhle večer se vůně pouti změnila. Lydie necítila přeslazená cukrátky, jen koňské koblihy a kouř. Prošla kolem maringotky s červenými lampami a v nose ji zaštipal dým z vodních dýmek. Z malého okýnka slyšela smích a hovor. Nahlédla dovnitř, paní Atkinson tu ležela v polštářích a o něčem hlasitě mluvila. Gestikulovala pomalu, jako by měla ruce z medu.

Lydie rychle prošla kolem maringotky. Za rohem se o stěnu opírala dvojice. Muž ženu osahával a líbal na krku.

Lydie se na okamžik zarazila a dívala se na ně. Bezstarostnost. Záviděla jim svobodu.

Pohled obou žen se střetl. Lydie leknutím přidala do kroku. Doprovázel ji ženin opilý smích.

Rudá a zadýchaná se zastavila u maringotky. Nápis *Kabinet kuriozit doktora Marrowa* na stanu vedle byl ve tmě téměř nečitelný. Otrásla se. Co tu vůbec dělá? Co když je doktor u ohně a křepčí s ostatními? Co si slibovala?

Natáhla ruku a zaklepala.

Dýchalo se jí těžce, nervozita Lydii svazovala svaly, chtěla se otočit a utéct. Zapomenout, že takový hloupý nápad vůbec měla.

Ale Colin... Myšlenka na jeho zdravý dech a růžolící tváře ji donutila zůstat.

Dveře vrzly a Lydii naskočila husí kůže. Doktor Marrow stál ve stínu, jeho oči odrážely světlo z lamp. Usmál se nepřirozeně velkým úsměvem. „Pojďte dál, čekal jsem vás.“

Bez dechu vešla do maringotky. Zvenku vypadala maličká, ale uvnitř se nacházel prostorný pokoj s jednoduchou kuchyní a palandou. Na stolku stála velká klec plná spících víl. Ležely naskládané jedna přes druhou, končetiny trčely skrz mříže ven.

„Víly,“ řekl doktor Marrow a jeho hlas zaskřípal. „Můžou vám darovat štěstí, zdraví, lásku.“ Zazubil se a cvrnkl prstem do klece. Víly vyjekly a zvedly hlavičky. Jejich hlasy byly tenké a zvonivé. „Ale jsou to odporná stvoření. Seberou vám dítě z kolébky a vrátí tam nedomrlého, nemocného kripla.“ Praštil do klece, víly vykřikly. „To se vám stalo, stejně jako mně. Váš syn je takový malý vílí kripl.“

Lydie mlčela.

„A když vám neseberou dítě, seberou vám matku, aby se mohly živit jejím mlékem. Zamknou ji ve svých vílích kružích a ukradnou jí celý život. Když jim prchne a vrátí se, všichni její příbuzní jsou dávno staří nebo mrtví. Ale když to uděláme my jim, tak jsme zloduší. Odporné víly.“ Zatřásl klecí a zasmál se vystrašeným vílím hláskům. Do vzduchu se zvedl třpytivý prach.

Lydie stála, bledá, prsty propletené. Panika ve vílích očích se zvětšovala. Jedna víla se po celou dobu vůbec nepohnula, ležela na dně klece s hlavou zvrácenou.

„Jedla jste někdy víly?“ zeptal se doktor Marrow. „Je to jako kousat do medové plástve.“

Lydie o krok ustoupila.

„Vy tu nejste kvůli vílám, já vím,“ obrátil na ni konečně pozornost.

„Ne,“ dostala ze sebe první slovo.

Doktor Marrow k ní přistoupil blíž. Viděla vrásky v jeho obličejí, které se rolovaly, když se usmál. Vějíře kolem očí, temných a hlubokých, takové míval její manžel. Cítila se v jeho přítomnosti malá a bezbranná.

„Povězte, Lydie, proč jste přišla?“

Kdy se dozvěděl její jméno?

Vzal ji za rámě dřív, než dokázala promluvit. „Ukážu vám panoptikum,“ usmál se. Mezi zuby se mu leskl vílí prach.

* * *

Kabinet kuriozit páchl po shnilém mase. Stan byl prostorný a temný. Doktor Marrow svítil lucernou a vedl Lydii dovnitř. Světlo odhalilo klece, police se sklenicemi a terárii

s podivnými tvory a rostlinami. Lydie mnohé tvary nerozeznávala, přesto se otrásla jen z myšlenky, že je s nimi v jedné místnosti.

„Nebojte se, Lydie. Sbíráám je po celém světě už dlouhá léta,“ řekl doktor Marrow příliš blízko jejího ucha. Jeho dech voněl po medu. Jednu ruku měl zakleslou do její a druhou držel lucernu, ale měla pocit, že se jí dotýká na zádech.

„Dvouhlavý had,“ posvítíl do terária. „Všechno, co má dvě hlavy, většinou zahyne dřív, než dospěje. Dvě hlavy, dva rozumy, umí být pekelně sobecké,“ uchechtl se.

Lampa osvítíla další vitrínu s dřevěnou loutkou. Lydie ztuhla, oči loutky se leskly jako skutečné a dřevěná ústa byla vyskládána lidskými zuby v několika řadách.

„Moc na ni nehledte, nemá to ráda,“ zašeptal doktor Marrow. Tíše se zasmál jakoby z dálky. Odklonil lucernu stranou právě ve chvíli, kdy k nim loutka otočila hlavu.

Lydie vyjekla.

„Jen stíny, drahá Lydie,“ zašklebil se doktor Marrow.

„Kam jdeme?“ vydechla konečně. Chtěla se mu vykrotit, tělo jí svědilo a z jeho blízkosti jí naskakovala husí kůže.

Obešli podivné tvory spící v klecích.

„Sem,“ odpověděl doktor Marrow a zastavil u police plné sklenic. Zavařené v nich plavaly orgány, scvrknuté tváře a čelisti s ostrými zuby. Doktor Marrow sáhl do nejvyšší poličky a vytáhl flakónek s hustou černou tekutinou.

„Co je to?“ zeptala se Lydie přiškrceně.

„Váš lék,“ zazubil se doktor Marrow.

„Já vím,“ zamračila se Lydie. „Ale co je to? Každý lékař mi radil pouštět žilou, mořský vzduch a byliny, a když nic nefungovalo, tak se smířit s osudem a čekat. Jenom čekat, čekat a čekat. Co je váš lék? Proč funguje?“

„Vlastní výroba,“ zašeptal doktor Marrow, aniž se mu pohnula ústa. Zavrtěl hlavou a pokynul k plentě vedle police. „Lék dělám právě tam.“

„Z čeho?“ domáhala se Lydie odpovědi.

„Pomohl vašemu synovi, nebo ne?“ zeptal se doktor Marrow přímo. „Dost otázek, dost.“

Lydie stiskla rty. Tekutina se v lahvičce přelávala pomalu, byla hustá a úplně černá.

„Vždy jen tři kapky večer,“ řekl doktor Marrow. „To je bezpečné, sám je užívám, hehe. Ale víc ne, víc by uškodilo. Chlapec bude silný jako vlk.“

„Ale co až dojde?“

„Jeden flakónek je vše, co prodám.“

Lydie se kousla do rtu. Tři kapky každý večer. Jak dlouho Colina udrží při zdraví? Jak dlouho, než bude zase čekat?

„Kolik?“ zeptala se.

„Službu.“

Otevřela ústa, jeho výraz řekl vše. Přitáhla si šátek k tělu a otřásla se. „Jsem slušná žena, doktore,“ odvětila tiše.

Doktor Marrow položil flakónek zpátky, sklo klaplo o dřevěnou poličku. Klapnutí znělo jako zavření dveří, za nimiž můžete uslyšet poslední nádech.

„Snad něco jiného,“ zaprosila.

„Jak drahý je život malého vílího zrozence?“ zeptal se doktor Marrow. Prohlížel si ji a pak se vědoucně usmál. „Jak drahý je ten váš? Obchod je u konce Lydie.“

Zajíkla se. Měla bezstarostnost na dosah. Copak teď ucouvne? Je dospělá žena, už měla muže, není to přece jiné nebo odpornější než s vlastním manželem. Jenže doktor Marrow ji děsil, jeho sladká vůně, vílí prach a způsob, jakým mluvil. „Udělám to,“ vyhrkla, než stačila samu sebe vyděsit.

Doktor Marrow se zazubil, třpytky v zubech zasvítily.

Lydie odvrátila zrak.

„Je to vaše poslední slovo?“ zeptal se a nehýbal rty.

Lydie se hlas zarazil v krku, tak jen přikývla.

„Krásná paní Lydie,“ řekl a jemně jí stáhl ruce podél těla. „Nemusíte se bát vílího bastarda.“

Rozepl jí blůzu, nemohla se na něj dívat. Prsty přešel po prsou až ke krku. Odvedl ji k jedné z klecí hned vedle plenty, pach shnilého masa se zhoršil. Posadila se na ni.

Měla jeho úsměv přímo před sebou, byl tak obrovský. Příliš velký, s nelidsky mnoha zuby. Chtěla odvrátit zrak, ale chytil ji za bradu a nutil dívat se mu do obličeje. Držel ji a políbil

na tvář. Hladil ji na krku, chloupky se postavily do pozoru, ze strachu a z toho, jak jemný byl. Pustil ji, až když se dostal k ústům.

Líbal ji, cítila jeho sladký dech a její jazyk ochutnal med. Víly chutnají jako medové plástve. Lydii z oka skanula slza.

Držel ji za vlasy a mačkal prso. Na druhém olizoval bradavku a sál.

Zaúpěla mu do úst.

Ruka jí zajela pod sukni. Tělem se rozlilo teplo a děs. Odstrčila ho od sebe a vykřikla.

Strašlivý úsměv plný vílího prachu se mu táhl přes hrudník, zdobily ho ostré psí zuby a visel z nich dlouhý růžový jazyk končící nad pupkem. Těsně nad nimi na žebrech se poulily zamlžené oči a jedna ruka připomínající tlapu vyrůstala nalevo z podpaží.

„Lydie,“ zavrčela ta ústa.

„Lydie,“ přisadil si jemně doktor Marrow a přistoupil k ní. Hnilobný pach je obestoupil, chtěla křičet, ale nemohla ze sebe vydat ani hlásku. Kreatura. Monstrum. Chytilo ji to za ruce a přitáhlo k sobě. Rozšklebená psí tlama jí olizovala ňadra a doktor Marrow se usmíval. Lydie se zmožila jen na ubohé zakňourání.

„Řeknete mi ano, drahá Lydie?“ zašeptal doktor Marrow a tlama se uchechtla.

Vílí prach se třpytil a chuť medu připomínala bezstarostnost.

„Ano.“

Slunce na okamžik prorazilo mraky, paprsky se prodraly skrz a zahřály na kůži. Vracelo se, což znamenalo, že kejklíři každým dnem opustí město a vezmou chmury a temnotu s sebou.

Lydie následovala Colina. Už dva dny byl zdravý, usměvavý a divoký, taková bývala v jeho věku i ona sama. Konečně ho nehlídala jako ostrůž, měla čas i na jiné věci. Poprvé po dlouhé době si sedla s knihou beze strachu, že ji vyruší náhlý záchvat. A to vše díky léku od doktora Marrowa, i za tak krátkou chvíli si nedokázala představit život bez něj. A žádné vedlejší účinky, snad jen červený pruh na Colinově hrudníčku.

Blížili se k pouti. Colin ji chtěl naposledy navštívit a prohlédnout si se svou nově nabytou silou vše, co předtím nezvládl. Lydie mu dala pár penny, aby si pouť užil co nejvíc.

Kroky měla těžké nejen kvůli blátu. Ohavný doktor Marrow Lydii navštěvoval ve snech. Cítila jeho dlouhý jazyk na těle a jeho úsměv se jí vtiskl do mysli. Slyšela smích, jak přiřázel a přiřázel, ale nevěděla, jestli se směje on nebo ona. Budila se vlhká a zpocená, třásla se. Mohla ho tu potkat a podívat se mu do očí a necítit se, jako když četla krátké neslušné knihy, které jí z války dovezl manžel?

Colin se ztratil mezi lidmi, ale tentokrát za ním nespěchala. Dívala se kolem sebe a konečně viděla.

Stará kartářka lákala k věštbě. Opiový stan zel prázdnotou. Hudba se linula z několika koutů, a přesto spolu zvláště ladila. Hadí lidé pokroucení do sebe tvořili sestavy a působili ladně, ne děsivě jako prve. Poznala mezi nimi ženu z noci, kdy se plížila poutí. Zahleděly se na sebe. Kejkliřka se usmívala, Lydie neuhnula pohledem, dokud se žena nemusela otočit do nové pózy.

Chodilo tu méně lidí než první den. Novota kejkliřů se vytratila, jen děti se stále vracely pro cukrátku. Skupina chlapců, včetně Colina, a pár děvčat stála u Kabinetu kuriozit. Obdivovali třepotání vílích křídel. Dívali se vzhůru a bavili se utrpením těch malých bytostí.

„Pojďte dál, dál,“ vedl je dovnitř doktor Marrow. Vklouzl za nimi a táhl víly za sebou. Jejich zvonivé hlásky zaprotestovaly a ztratily se ve tmě stanu.

Lydie stála venku. Zvažovala další kroky. Přišla sem jen doprovodit Colina, ne? Nechtěla nic jiného, nebo ano? Nepřála si drbat se sousedkami. Opiové doupě ji nelákalo a stejně bylo zavřené. Bála se svůj osud svěřit kartářce. Tančit u ohňů by nebylo slušné pro ženu jejího postavení. Mohla jako matka toužit po bezstarostnosti? Co chtěla?

V blátě pod nohama se cosi pohnulo. Sehnula se a nabrala do dlaní vílu s polámanými křídly. Tvoreček se na ni zahleděl velkýma očima a otřepal se od bláta. Postavil se a opřel se o Lydiiny prsty.

PANOPTIKON
DR. MARROWA

Víly strkají nedomrlé bastardy lidem do kolébek. Když jim dáte mléko, přinesou vám štěstí.

Víla zazvonila tichým hláskem. Lydie nerozuměla slovům, ale význam k ní přesto dolehl. „Pomoc,“ zvonila víla a ukázala ke stanu. Lydie věděla, kam jí vede a co po ní chce.

Proklouzla dovnitř. Doktor Marrow k ní stál zády a bavil děti sklenicí s naloženými siamskými dvojčaty. Lydie si nevšiml, zato víly kolem něj jí věnovaly prosebný pohled.

Lydie se přikrčila za vitrínami a klecemi. Tiše se sunula k polici páchnoucí shnilým masem. Když procházela kolem klece, na které se odevzdala monstře, zachvěla se. Rychle odtáhla plentu, puch zesílil, vlezla za ni.

Smrad shnilého masa byl skoro hmatatelný, Lydie si zakryla ústa kapesníkem. Linul se z klece, v ní ležel obrovský pes nebo snad vlk. Čuba velikosti malého býka a se zelenou srstí prorostlou houbami a větévkami. Cecky plné, vytékala z nich černá hustá tekutina a kolem klece tvořila žluklou páchnoucí louži.

Čuba ležela bez hnutí, jen rychle oddechovala. Víla zatáhla Lydii za prst a ukázala ke kleci. Mříže byly zašlé, ale Lydie poznala stříbro. Přidřepala a namočila prst do tekutiny. Tak tohle byl Colinův lék. Vílí mléko.

„Cù-sith.“

Lydie vyjekla, doktor Marrow vstoupil dovnitř. Plenta za ním zakryla panoptikum a Lydie se cítila stejně uvězněná jako čuba v kleci.

„Vílí pes z vysočiny,“ pokračoval doktor Marrow s širokým úsměvem. „Když slyšíte jeho štěkot, zcela jistě přijde a zadává vás. A ty malé mrchy ho chtějí zpátky tak moc, že pořád přicházejí a přicházejí jako tupá lovná přímo mně do náruče. Jen vílí bastard na ně může zkoušet ty samé triky jako oni na nás.“

Lydie vílu přitáhla k sobě. „To mléko...“

„Hmmm,“ souhlasil doktor Marrow s přivřenými očima. „Ony pijí mléko našich matek, aby mohly žít, my jejich jako lék.“

Lydie o krok ustoupila. Víla v její dlani znovu ukázala na klec a žalostně zazvonila.

„Slibuje zdraví vašemu synu, když psa pustíte,“ přeložil doktor Marrow. „Vždycky slibují modré z nebe. Někdy ho i snesou.“

Lydie zažila dva dny se zdravým dítětem. Dotkla se bezstarostnosti. Mohla by mluvit se sousedkami o jiných věcech než o zdraví, mohla by se účastnit čajových dýchánek beze strachu a možná se pohodlně posadit v čtenářském klubu s knihami vhodnějšími jejímu postavení.

„Poslechnete toho tvora?“ zeptal se doktor Marrow. „Nebudu vám stát v cestě.“

Lydie zahlédla život v očích čuby. Kdyby klec otevřela, pes by sebral všechnu sílu a zadával svého vězňatele. Vyběhl by ven a rozcupoval doupě hříchu na kusy. Slunce by vyšlo, až by poslední duše kejklíře odešla na věčnost. A syn by byl zdravý.

„Nikdo to nechápe,“ zašeptala Lydie a doktor Marrow se usmál. „Být matkou není...“ nedokázala ta slova vyslovit.

„Neposloucháte za dveřmi dech svého syna ze strachu, ale z naděje.“

„Když umře, budu svobodná!“ zajíkla se Lydie. „Jako předtím! Budu moct jít, kam a kdy chci, dělat, co chci, nebudu vdova a matka churavého. Nebudu ani vdova a matka zdravého! Budu Lydie. Lydie!“

Víla v jejích rukách se zatřásla.

„I když ten lék pomůže, i když ho víly vyléčí navždy, kdo mi vrátí Lydii?“

Doktor Marrow rozpráhl ruce. „Jen Lydie si ji může vrátit.“

Lydie vílu chytila pevně. Drobné ručky zápasily, když jí ukousla hlavu. Zuby projely tělíčkem jako medovou pláští. Sladká chuť jí zaplnila ústa.

Doktor Marrow k ní se smíchem přiskočil a přitáhl ji k sobě. „Život, drahá Lydie!“

„Život!“ zopakoval jeho druhý hlas a položil ji do černé louže. Křičela slastí, když přirážel. Dívala se do očí zamknuté čuby a musela se smát.

Slunce nad kejklíři nikdy nevycházelo. Kam jeli, přivezli s sebou šedé mraky a s nimi hudbu, nadšení a strach.

„Vstupte do Kabinetu kuriozit doktora Marrowa,“ lákala Lydie. U pasu se jí houpaly dvě oběšené víly, jejich prach jí skřípal mezi zuby. „Máme všechno, stvůry mrtvé i živé. Vždyť se podívejte na psího chlapce!“

Na bedně vedle ní seděl Colin, nohy spoutané. Svlečený do půl těla a na hrudníku se mu šklebila psí tlama s dlouhým jazykem.

„Už mu vypadaly mléčné zoubky,“ usmívala se Lydie. „Kupte si je!“

Víly smutně zvonily.

PŘÍCHO D VYVOLENÉHO

PETR BOČEK

Péťa Bezděk měl pocit, že se tyhle Vánoce opravdu povedly. Rodiče se ani jednou nepohádali, nenutili ho jíst kapra a na televizi se mohl dívat skoro až do půlnoci.

Když se po slavnostní večeři ozvalo netrpělivě očekávané zacinkání, sesedli se kolem stromečku. Péťa už několik let věděl, že dárky nenosí Ježíšek a že nadílku ohlašuje jeden z rodičů poklepáním kovové lžičky o zdobenou skleničku, ale nijak ho to nepohoršovalo. Dřív totiž často usilovně přemýšlel o tom, jak by vlastně mohlo mimino z jesliček přitáhnout tátovi horské kolo a jemu sánky, aniž by ho takový náklad zavalil. Potom došel k závěru, že Ježíšek je vlastně krycí název pro Santu Clause, kterého vídal v nejrůznějších animacích. Pro toho dobráckého dědulu v červeném kabátku a kalhotách, se směšným kulichem na hlavě. Další záhadou pro něj dlouhou dobu bylo, jak se tajemný dárce dostává do bytů, když doma měli ústřední topení a komín s krbem nikde. Došel k logickému závěru, že se musí jednat o nějaký hodně dobrý trik. Prostě kouzlo. Hotovo. S tím si pak nějaký čas vystačil.

Nakonec ho právě vysvětlení o vzájemném obdarovávání členů rodiny uspokojilo nejvíc. Ze své pokladničky vždy vybral peníze a šel se podívat, co by se za ně dalo pořídit. Překvapilo ho, že vlastně nic moc. Po delším pátrání zjistil, že nejúspěšnější bude ve vietnamském obchodě na rohu ulice, kde prodávali naprosto všechno: od banánů po oblečení a od plastových prstýnků po elektrickou vrtačku. A ze všech dárků, které koupil, měli nakonec rodiče vždycky velikou radost. I dnes. Tatínek se rozplýval štěstím nad přívěskem ke klíčům v podobě tryskové stíhačky a maminka nad propiskou

s duhovým štrápcem, které jim sám koupil a se značným úsilím zabalil.

Na druhou stranu, on sám nebyl nadšený úplně ze všeho, i když se to snažil příliš nedávat najevo. Měkouše za dárky ani nepovažoval. Moc dobře věděl, že šatit a živit ho rodiče musí, tak jaképak dárky. Ale měl tatínka a maminku rád, a tak se vždycky usmál a s hraným nadšením prohodil „Super ponožky!“, „Super bačkory!“ nebo „Super spodáry!“. Samozřejmě ho spíš zajímaly dárky jiné, buď tvrdoně (stavebnice, autíčka, stolní hry, figurky vojáků, příšer a rytířů), nebo dárky obří, s nimiž se Ježíšek, vlastně (pardon) rodiče ani nenamáhali balit a byly vidět hned na první pohled, třeba koloběžka.

Existovalo pár dárků vysněných, které radši ani nečekal, protože nechtěl být zklamán. Mezi ně patřila dovolená u moře, protože na ní byla už nejmíň půlka třídy, tedy i nejlepší kamarád Adam, který se tím pořád chlubil. Ta by ale těžko mohla ležet pod ozdobenou jedličkou, to mu bylo jasné. A zcela určitě by tam nemohl najít ani sourozence, jehož si také moc přál, samozřejmě bratra, protože s holkami je to k nevydržení. Ale byl natolik velký, že už věděl, jak se rodí děti, tedy aspoň to, že je mámy mají nejprve v břiše, které pak tvarem připomíná velký meloun. A toho by si určitě včas všiml, přestože rodiče říkali, že bývá duchem nepřítomen.

A pak měl ještě jedno obrovitánské přání. A právě to se mu letos splnilo. No, pravda, nejdřív to moc nadějně nevypadalo. Dvoje ponožky, encyklopedie závodních aut, stolní hra Příšerňákovi, nová bunda s motivem Spider-Mana, vlastně klasika. A pak, když už prostor pod stromkem zel prázdnotou, vyběhli oba rodičové směrem k předsíni a přinesli lepenkovou krabici převázanou barevnou stuhou s nápisem *Petr*. Když ji přebíral do chvějících se rukou, zazdalo se mu, že zevnitř zazněl jakýsi zvuk. Usedl do křesla, krabici položil na kolena, rychle strhl šňůrku a prudce zvedl víko. V ten okamžik jím zacloumala exploze emocí, zejména obrovské štěstí a vděčnost. Začal fňukat.

„Ty nemáš radost?“ zeptala se matka překvapeně.

„Mám,“ zasípal a pak ho dojetí zcela přemohlo. Panebože! Konečně dostal pejska!

* * *

Hodný kus od bytu Bezděkových se v tu dobu do tmy nesl hlas, který by si lidé nejspíš vykládali jako nesrozumitelné vytí a štěkání.

„Brzy nadejde čas,“ říkal psí řečí, „a objeví se náš Vykupitel. Pak musí okusit Pánovu krev, aby se z něj stal nesmiřitelný mstitel a mohl nám tak přinést volnost a svobodu. Neklesejte na mysli, bratři a sestry, a vytrvejte! Nedbejte na své rány a bolesti! Myslete na brzkou spásu! Přijde, už brzy přijde! Měl jsem na dnešek živý sen: Rozmetali jsme své smrduté žaláře a Příšeru ztrestali strašlivým způsobem. Blíží se ta chvíle, blíží!“

Mnohým zdeptaným vězňům ta slova dodávala naději, jiní polohlasně reptali: „Ať už ten pošetilec zmlkne! Chceme spát! Spánek je naše jediná radost a úleva! Tak už sklapni! Blázne! Mluvko!“

* * *

Max, jak ho pojmenovali, byl hodné štěně. Roztomilý, čilý mopslík, neustále funící jako parní lokomotiva a bezvýhradně milující rodinu svého páníčka. Byt znesvětil jen přiměřeným počtem loužiček a brzy se naučil venčit. Rozkousal jen absolutní minimum věcí, nadto postradatelných. Jeho jedinou posedlostí byl odpadkový koš. Pokud snad zůstal s tímto provokativním objektem v místnosti, nebo (nedej bože!) v bytě sám, skolil ho na zem a jeho obsah roztahal po všech koutech. Čert ví, co ho k tomu vedlo. Snad nějaký temný vnitřní hlas, možná psí bůh, považující odpadák za ztělesnění Satana. Když se páníčci vrátili a zahájili kázání, snažil se vyvolat dojem, že v místnosti vůbec není, a pokud snad ano, že se zločinem nemá absolutně nic společného. A bylo mu vždy odpuštěno. A tak rostl a sílil. Šťastný a nic netušící o svém poslání.

Růžena Prantlová k ústům přitiskla lahev a zavdala si mocný doušek destilátu. Útrobami se jí rozlilo teplo.

„Zkurvenej život,“ brblala a škrabala se v rozčuchaných vlasech. Pak si vzdychla a prolila se dalším lokem. Jedině pití ji udržovalo aspoň v trochu provozuschopném stavu. Vůbec si nedokázala představit, že by delší dobu abstinovala. Stačila hodinka a už se cítila v duševní nepohodě, ruce se začaly třást a do hlavy se cpaly tíživé myšlenky. Ty však, pravda, poslední dobou nevyháněla ani pravidelná konzumace.

Stále se jí dařilo jakžtakž zvládat denní rutinu při svém podnikání, i když se při ní často motala. Na vlastní domácnost už ale moc nedbala: podlaha byla zašlá, plná drobků, mastných skvrn, bláta a psích chlupů. Na sporáku stála hradba zčernalých, pocintaných hrnců. Ty tam zůstávaly jako zapomenutá rekvizita z dávných dob, neboť Prantlová teď už ani nevařila. Živila se lihem a sem tam zkonzumovala nějaký ten rohlík ze samošky. Stačilo to.

Skrz špinavé okno se do místnosti snažily prodrat sluneční paprsky. Snad by se jim to i povedlo, ale úspěšně tomu bránily zežloutlé záclony protkané pavučinou. Takže místnost naplňoval rembrandtovský šerosvit, který moudře skrýval ty nejrůznější detaily.

Vidět tedy nebyly, cítit už bohužel ano. Růžena Prantlová si musela přiznat, že už ani neví, zda tak páchne její příbytek, nebo ona sama. Asi obojí. S hygienou to totiž taky moc nepřeháněla. Jen v okamžiku, kdy se ohlásila obchodní firma, přinutila se vlézt do staré oprýskané vany, smýt vrstvu smradu, opláchnout špinavé vlasy, aby šly vůbec učesat, obléct se do svého božihodového oblečení, jak mu říkala, a přivítat pracovníky v malé kanceláři hned vedle předsíně, kde se snažila udržet aspoň elementární zdání pořádku.

„Zkurvenej život,“ zaskuhrala znovu, pak potáhla nosem a odplivla kamsi do kouta. Následoval další lok, neboť se na ni snašel nový splín. Kdysi, když se dozvěděla, že zdědila po strýci barák, měla pocit, že se na ni konečně usmálo štěstí. Dokonce i manžel ji pak přestal tolik tlouct, protože mu

konečně došlo, kdo je paní domu. Když se na tu samotu přišla poprvé podívat, byla dokonce nadšená. Příroda, říkala si, klid, pohoda. A prd!

Postupně vylezly na světlo boží všechny tragické nevýhody. Tak především: Hospoda nikde! Sámoška až na kraji města. A co s tím, když nemáte auto?! Co s tím, když je manžel líně hovado a nikdy si neudělal řidičák?! Tak jezdívala do kšeftu se starou vrzavou kárkou jednou dvakrát týdně a zpět cinkala lahvemi špiritusu. Když žil Pepan, vozila k tomu i metrák potravin. Žral jak mlejn, každý den chtěl teplé jídlo. Není divu, že se brzy užral. A ukouřil. To je osud!

No, na druhou stranu byla docela ráda. Neschází jí. Nemusí vařit! Už jí do ničeho nekecá a neopruzuje! Ostatně ani na to, aby jí udělal dítě, se nikdy nezmohl.

Přes toto zdánlivě optimistické resumé její splín pokračoval, vodka nevodka.

Taková díra! Nikde nic! Kdyby tu neměla kšefty, dávno by zdrhla.

Prázdna lahev ji donutila zapřemýšlet. Musí si udělat pauzu, nebo usne a probudí se někdy kolem půlnoci, pomočená, s hlavou jak škopek.

Ano, teď se půjde odreagovat do stodoly. Pár těch potvor zvochluje, zaslouží si to. V noci zas vyváděly a budily ji z lihových snů. Tak, potrestá je a přitom mírně, ale opravdu jen mírně vystřízliví, aby mohla posléze načít další rundu.

Vstala a hlasitě si říhla.

Ten den se pokazilo všechno, co mohlo. Otec škrábnul auto při výjezdu z garáže, Péta vyfasoval čtyřku z matematiky a mamince se v práci zhroutil počítač. Ale největší šok je čekal navečer. Stalo se to tak: Někdy kolem šesté si Péta vzpomněl, že by se pes měl vyvenčit.

„Nikam!“ ozval se z kuchyně maminčin hlas. „To by se ti tak líbilo! Učit se budeš! Táta s tebou projde matiku, nebo příště dostaneš kuli!“

„A Maxík?“

„Vyběhnu s ním já.“

Vrátila se až za hodinu, bledá a vyděšená.

„Co se proboha stalo?“

„Max!“ zaštkala. „Vysmeklo se mi vodítko z ruky a on mi utekl!“

„Mami!“ vykřikl Péťa rozhořčeně. Kdyby se to stalo jemu, dostal by určitě držkovou!

„Snažila jsem se, běžela jsem za ním, volala na něj! Všechno marný. Jako by ho popadl amok, nebo co!“

„Jdeme ho hledat!“ rozhodl otec. „Matika počká.“

Max všem přirostl k srdci. Stal se středobodem jejich rodinného života. Péťa byl rád, že získal trochu víc volnosti, když se vše točilo kolem psa.

A teď taková rána! Co se stalo? Max obvykle poslouchal na slovo. Přišla na něj nějaká psí touha? Zachtělo se mu svobody? Snad.

Ať už byl důvod jakýkoliv, museli ho najít. Až se vzpomene, až ho přejde amok, bude se určitě třást strachem, bude zmatený a vyděšený.

Chudáček!

Do ulic města se vydalo rodinné pátrací komando.

* * *

Vrátili se za několik hodin, unavení a zoufalí. Nakukovali do všemožných koutů, volali a naslouchali, jestli se neozve odpověď. Marně.

„Možná ho někdo sebral,“ řekl tatínek.

Vyděšeně na něj pohlédli, proto raději hned začal vysvětlovat: „Já myslel, jako že ho někdo našel a vzal k sobě. Třeba se objeví zpráva na Facebooku. Poptám se po různých útulcích a taky ve firmě. Určitě se najde. Pes není špendlík nebo jehla.“

Maminka vzdychla. Ležela na ní tíha viny.

„Nebudeme čekat,“ ozval se Péťa, „napíšeme na Facebook už dneska sami. Jako že se Maxík ztratil. Dáme tam fotku a popis.“

„Dobře,“ souhlasili rodiče, „vytiskneme letáčky, naházíme je do schránek v okolí, vylepíme je, kde jen to půjde.“

„Určitě se najde,“ zopakoval otec, „určitě.“

Doufal, že to tak dopadne, ale úplně tomu nevěřil. V hlavě mu uzrávalo další řešení. Takzvaná nouzovka.

* * *

Vzbudila se už někdy kolem šesté. Všechno ji bolelo, i když se otočila na bok a poté na záda. Už ani nepamatovala den, kdy by se cítila zcela fit. Alkohol se vstřebal a organismus volal po nové dávce. Játra naopak prosila o milost. Marně. Natáhla ruku a po paměti šátrala po lahvi umístěné na nočním stolku. Nenašla však ani stolek. Co to? Někdo jí ukradl nábytek? Proč, proboha? Nadzvedla se na loktech, až jí bolestivě luplo v zádech. Jasně! Vždyť není v ložnici. Vodka ji v noci sklátila na gauč v kuchyni! Tak proto.

Lahev se válela na podlaze úplně prázdná.

„Kurnik fix!“ ulevila si. Bude chtě nechtě muset vstát a uskutečnit bolestivý přesun, aby mohla načerpat ranní dávku etanolové medicíny. Říkala si, že možná brzy nastane chvíle, kdy ji opustí zbytek sil a vůle a ona bude jen ležet a ležet, dokud neumře na následky abstinenciho syndromu.

Nakonec se za hlasitého nadávání zvedla. V ten okamžik se jí roztočila hlava, takže se musela chytit desky stolu. Když se víření zastavilo, ozval se žaludek. Jícen jí zaplavila štiplavá bolest, jako by právě vypila kyselinu sírovou. Věděla, co to znamená. Až nečekaně rychle se vrhla k zašlému dřezu, do něhož okamžitě vyběhl veškerý obsah útroh. Vždycky se divila, kde se tam berou všechny ty žmolky, když prakticky nejí a neustále jen chlastá. Otočila kohoutek a proud vody odplavil žaludeční exkrementy do odpadního podsvětí. Poté pod něj strčila hlavu a nechala si mastné, neupravené vlasy máčet ledovou záplavou. Bolest poněkud polevila. Zavřela kohoutek a hlavou zatřásla jako mokry pes.

„Dobry,“ zaskuhrala a zrakem přejela celou místnost. Rozhodně nezamýšlela tu zanedbanou spoušť uklízet, to by ji nenapadlo ani v těch nejhorších snech. Považovala úklid za cosi zbytečného, změkčilého. To ať si dělají paničky zazobaných milionářů. Ona sice taky podnikala, ale nikdo o tom oficiálně

nevěděl. Dřela na černo. Pro úřady byla nebohou invalidní důchodkyní, osamělou vdovou. Ve skutečnosti jí podnikání docela vynášelo. Občas přemýšlela o tom, co s vydělanými penězi. Neměla žádné zájmy, záliby ani koníčky, nepotrčila si na luxus. Za levný chlast toho zas tak moc neutratila. Párkrát si vyhodila z kopytka a koupila si drahou whisky. Poté zjistila, že účinek je naprosto stejný jako u laciného patoku. A o chuť jí opravdu nešlo. Jen o ta promile. Ta ji držela nad vodou. Tedy zatím.

Zrak jí přeskakoval z jedné skříňky na druhou. Věděla, že všude jsou flašky, většinou prázdné, teď uvažovala o tom, kde co nejrychleji získá nějakou plnou. Zvolila metodu pokus-omyl. Otevřela dvířka pod dřezem. Nic důležitého.

Teď vedle. Hledme! V lahvi bez etikety se nacházelo cosi, co barvou připomínalo tuzemský rum. Vytáhla zátku a přičichla si. Fúj! Zbytek octa! Vztekle práskla dvířky.

Pak si všimla, že vedle nepoužívaného sporáku stojí dosud nenačatá, kolkem opatřená snídaně s etiketou, peprmintový likér zvaný pobljón. Málo procent, zato dost cukru.

Třikrát si lokla a pak poloprázdnou lahev odložila na původní místo. Dlouho tam stejně nevydrží, holka jedna!

Když se jí alespoň trochu vrátila psychická rovnováha, rozhodla se provést ranní dávku pravidelných pracovních úkonů. Odkudsi ze stodoly zaznělo tlumené kňučení.

Ano, uvědomila si, tu práci nedělá kvůli penězům, tedy jenom kvůli penězům, ale proto, že konečně může vládnout, být svrchovanou panovnicí, která trestá a odměňuje, která rozhoduje o životě a smrti. A to ji neskutečně naplňovalo.

Za pár okamžiků již kráčela přes dvůr, sevřený domem a hospodářskými budovami. Kňučení sílilo. Zvířata poznala, že přichází jejich Paní. Čarodějnice. Příšera.

* * *

Když zdědila tuhle barabiznu, zjistila, že obsahuje jisté známky života. Kromě všudypřítomného hmyzu tu po strýci zůstali dva psi. Párek mopslíků. Dle ní ošklivých oblud se spláclym čumákem a vypoulenýma očima.

